

ere nogle indkaldte, andre ikke, ikke at tale om det Mandſkab, der har ligget ud over 6 Maaneders Tjeneste, ud over Skoletiden. Der har altsaa ikke været mere end tilnærmelsesvis en Slags Lighed, og som Følge deraf tror jeg, at naar vi firede lidt endnu paa Hensynet til den ſocialpolitiſke Interesſe, kunde vi mere naae at fyldeſtgjøre de militære og finansielle Hensyn, der bør have Dørvægten i denne Sag. Det er da omtrent følgende Tankegang, jeg har. Ja, jeg maa forud bede undskyldte, om jeg maatte, naar jeg fremsætter den nye Tanke, bringer en Slags Munterhed tilſtede, men det er jo en beſkjendt Sag, at Udoor og Gammten kunne godt ſammen og jeg fremsætter i alt Fald min Tanke i den alvorligſte Mening. Den gaar omtrent ud paa følgende — det vilde blive for vidløftigt i det Enkelte at gaa ind paa den, jeg vil der for blot antyde den, og for ſaa vidt Nogen ſkulde onſte yderligere Oplyſning, ſkal jeg give den. Man kunde jo efter det foregaaende Aars Udſkrivning omtrent gjøre et Dverſlag over, hvad Hærens Udſkrivning vilde blive med Tillæg af den Smule Tilvæxt, ſom gjennemſnitlig haves om Hævet. Dernæſt kunde man udſkrive til Søværnet, til Hærens Hovedvaaben og dens ſærlige Afdelinger en Femtedel, en Fjerdedel eller en Trediedel mere, end man behøvede. Alle diſe Udſkrivne indkalbes hver eneſte en til at indtræde i Hæren. Det Førſte, man begynder paa, er da at underſøge og prøve, hvorvidt de Nødende allerede ere i Beſiddelse af nogen militær Uddannelse, et viſt Lavmaal af militær Uddannelse, ſom jeg tænker mig er blevet vundet netop ved Skyttepøvelſerne. Alle de, ſom viſe ſig at være i Beſiddelse af et viſt Lavmaal af militær Duellighed, blive da ſtedte til Skarpskydning, og medens vi ellers have havt et Middel til at hjemſende Nogle gjennem Lodtrækning, hvad jeg er imod, — thi der er Intet, jeg habder mere end det blinde Slumpetraſ — lade vi dem i Stedet for at trække ſig fri ſkyde ſig fri. (Munterhed.) Ja, jeg tænkte nok, at det vilde mere, men jeg haaber dog, at det ligger mere i min bornholmſke Udtale end i Tanken. Det er altsaa ikke at blive hjemſendt paa Grund af Slumpetraſ, men det er at blive foreløbig hjemſendt i Kraft af en militær Duellighed, der har koſtet Møje og Dpoffrelſe til den Dag. Dette er Sagen, og ſaa er der dernæſt det, at dette Mandſkab, ſom altsaa har viſt ſig at være i Beſiddelse af det nødvendige Lavmaal af almen militær Dygtighed og fortrinlig Skyde dygtighed, naturligviſ ſkal blive ſtaende til Krigsminiſteriets Raadighed til Erſtattingsmandſkab i Krigstilfælde. Nu var det jo herligt, om det kunde lade ſig gjøre at tilſiøe en ſaadan Beſtemmelse ſom den, at de, der vedblivende virkede i Skytteforeningerne, bleve indkaldte til denne Erſtattings-tjeneste bagefter dem, der vare gaaede ud af Skytteforeningerne ſtrag efter, at de havde opnaaet, hvad de vilde, med deres Skytte-

tjeneste, men dette ſkal jeg nu lade ſtaa hen. Man kan ikke ſige herimod, at det er en utilbørlig Begunſtigelse af dette Mandſkab, og at det ikke er viſt, at den, der er den beſte Skytte, bliver den beſte Soldat. Nei, netop det, at det ingenkunde er en given Ting, at den, der er den beſte Skytte, bliver den beſte Soldat, taler for Forſlaget; thi jeg ſkal være langtfra at ville bidrage til en Lovbeſtemmelse, hvorved Blomſten af den vaabensføre Ungdom kom hjem og ikke fik militær Uddannelse. Der er Dygtighed mellem dem, der ſkyde ſig fri, og Dygtighed mellem dem, der ikke have opnaaet den almindelige Uddannelse og ſærlig Færdighed i Skydning. Derved tror jeg tillige, at vi kunne ſikke den ærede foregaaende Taler imod, at Skytteforeningerne, naar de fik Trøien paa, ſkulde ſavne Tilſlutning i Folket. De vilde ſaae en aldeles umaadelig Tilſlutning ved mit Forſlag, derom er jeg overbevist, og den Vaabensfærdighed, ſom de, der have ſtudet ſig fri, ere i Beſiddelse af, vilde ubetinget komme Hæren til Gode; thi ikke at tale om, at de kunde bruges ſom Erſtattingsmandſkab, ſom der vil være Brug nok for, naar man kun uddanner det aldeles nødvendige Mandſkab, vilde de ogſaa kunne bruges til Reſerven og til Forſtærkingen, og jeg tænker mig endogſaa, at vi kunde gjøre Ufflag i Forſtærkingen, naar de bleve ved at fortsætte deres Uddannelse i Skytteforeningerne. Dette Forſlag altsaa, om Friſkydning iſtedetfor Lodtrækning, hvorved man opnaar det, man egentlig ſøger at opnaa, at hele vor Ungdom er i Beſiddelse af en viſt Vaabensfærdighed, vil jeg tillade mig at lægge ikke alene den høitærede Krigsminiſter paa Sinde, men ogſaa det høie Thing og ſærlig de ærede Medlemmer af dette Thing, ſom det maatte forundes at ſaae Sæde i det formodede Udvalg i denne Sag. Jeg vil dog forud ſige, at, forſaa vidt mit Forſlag ſkulde møde uoverſigelige Vanſkeligheder fra Regjeringens Side, agter jeg ikke at komme med det ſom Noget, der ſkulde lægge Regjeringen Hindringer i Veien for at ordne Forſvarsvæſenet, men jeg troede, at det kunde være en ret heldig Udvei at følge, og da vilde vort Finantsbudget ubetinget blive mindre, medens man vilde lægge noget af Folkets militære Uddannelse over til privat Viſdomhed. Derved vilde altsaa efter min Mening ikke alene gjennem den bedre og fyldigere Underviſning, ſom kunde ydes de tilbageblivende Indkaldte i Uddannelses-tiden, Hærens Kampdygtighed være, men ogſaa dens folkeopdragende Betydning vinde uendelig meget. Det gjør mig ondt at have hørt Røſter her i Salen, iſær da det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen), ſom ikke anerkjendte denne folkeopdragende Betydning. Maatte der, naar vi ville være ganſke oprigtige, det, vi meſt trænge til, den levende Pligtfølelſe i Hæren. Hvor hører man ikke rundt omkring Skrig og Raab paa Rettigheder, men Pligterne er man ikke ſaa højrøſtet med at raabe paa.